

Weerbaar en kwetsbaar. Iona weekend in Schoorl 2026

Vrijdag 8 mei

Al snel na de lunch stap ik in de auto en rijd ik in de richting van Schoorl. Ervaring heeft me geleerd dat het soms nogal druk kan zijn op de weg, en ik houd niet van haasten. Dus neem ik ruim de tijd. En deze keer heb ik nog tijd over: een wandeling langs het strand in Bergen aan Zee!

Rond 4 uur ben ik bij Dopersduin. Een fijn weerzien met veel bekenden en kennismaken met mensen die ik voor het eerst zie.

Bij de maaltijd ligt een klein papiertje met de tekst: *Voel je hier thuis, vreemde en vriend,*

God heet ons welkom, je bent bemind. (vertaling van “God welcomes all”). Eigenlijk is dat een korte samenvatting van een Iona-weekend. Zo voelt het in elk geval voor mij. De viering die avond wordt door Trudy Struijs verzorgd en zij laat ons naar elkaar kijken, zodat we gezien worden! Bij aankomst zijn we al verdeeld in kleine groepjes en halverwege de viering gaan we uiteen in die basisgroepen, om met elkaar kennis te maken voor zover we elkaar nog niet kennen. Fijn om zo ook deelnemers die ik nog niet ken, te ontmoeten. Weer terug in de kapel horen we de bemoediging van Petrus: *Wie zou u kwaad doen als u zich volledig inzet voor het goede? ... Wees daarom niet bang voor de mensen en laat u door niets in verwarring brengen.*

Zaterdag 9 mei

In de ochtendviering horen we onder andere uit de brief aan Efeze: *Ga de weg van de liefde. ... Gebruik uw dagen goed, want we leven in een slechte tijd.*

Een mooie voorbereiding op wat Erik Borgman ons zal vertellen. Op het internet wordt Erik Borgman omschreven als “leken-dominicaan, emeritus hoogleraar theologie van de religie, in het bijzonder van het christendom”. Zijn lezing heeft als ondertitel: Zoeken naar vrede in tijden van (oorlogs)dreiging. Vrede kan er alleen komen als er ook gerechtigheid is. Er zal meer moeten gebeuren dan alleen een handtekening onder een vredesverdrag. Hij noemt voorbeelden van heel diverse werkers aan vrede. Hij sluit af met een gedicht van Denise Levertov dat ik graag doorgeef:

Vrede sluiten

Maar vrede is er, zoals een gedicht,
niet voordat het er is,
kan niet verbeeld worden voor het gemaakt is,
kan niet gekend worden behalve
in de woorden die het maken,
grammatica van gerechtigheid,
syntaxis van onderlinge hulp.

Een regel vrede kan misschien verschijnen
als we de zin herzien die onze levens schrijven,
zijn herbevestiging herroepen van winst en macht,
onze behoeften betwijfelen, ruimte latend
aan lange pauzes...

vrede, een aanwezigheid,
een energieveld dat intenser is dan oorlog,
kan dan misschien
strofe voor strofe in de wereld pulseren,
elke daad van leven
een van zijn woorden, elk woord
een trilling van licht – facetten
van het zich vormende kristal.

Stof om over na te denken te over! En dat kan onder meer tijdens de pelgrimage die
middag: heerlijk weer, mooie route, helaas met nogal wat mul zand, waardoor het voor
de schrijfster van dit verhaal op den duur wat moeizaam werd. Maar ik werd GEZIEN
door een medepelgrim, en zo kwam ik toch prima terug bij Dopersduin. Helaas te moe
voor de Big Sing...

Die avond staat de viering in het teken van gebed om heelheid. We geven het Licht aan
elkaar door terwijl we bidden *dat de Geest van God, die hier nu bij ons is, ons raken mag
en helen in lichaam, ziel en geest, en ons bevrijden van al wat schaadt.*

Zondag 10 mei

Bij het ochtendgebed horen we het verhaal van de deur in de kathedraal van St. Patrick in Dublin, de deur van verzoening, met het gat waardoor de graven van Kildare en Ormond in 1492 elkaar de hand gaven en zo hun conflict beëindigden. Het had de ene graaf zijn arm kunnen kosten...

Na ontbijt en kamers leegruimen, is er een keuze uit vijf workshops. We kunnen naar buiten voor een meditatieve wandeling, vredesgedichten lezen, doorgeefkaarsen maken, een boodschap schrijven/tekenen voor de [Tent of Nations](#), of meedoen aan een biblioloog met Barbara Heubeck. Ja, een nieuw woord voor een net iets andere manier van bijbellezen dan bijvoorbeeld met bibliodrama. Voor dat laatste koos ik, en het was heel bijzonder om te proberen je in te leven in de personen die voorkomen in het verhaal van de vroedvrouwen Sifra en Puha. Onwennig ook, maar leerzaam om te bedenken wat al die figuren in het verhaal gedacht zullen hebben. De farao bijvoorbeeld, maar ook de echtgenoten van de vroedvrouwen.

Nog een lunch en dan alweer de slotviering in de kapel. Daarin kunnen we op een kaartje schrijven wat ons commitment is voor de komende tijd, naar aanleiding van het weekend. In tweevoud, want het ene kaartje houden we zelf, het andere komt in een mandje waaruit we bij de uitgang een kaartje mogen pakken. Ik wil me gaan oefenen in vredesmeditatie, en op het kaartje dat ik meeneem staat: Elkaar “Zien”.

Aan het eind van de viering beloven we dat we rechtvaardig zullen leven, liefdevol zullen zijn en met God door het leven zullen gaan.

Weerbaar en kwetsbaar!

En zo gaan we weer huiswaarts, vol goede voornemens en al uitziend naar een volgende ontmoeting.

Dank aan het Dagelijks Bestuur en Desirée van de Iona Community Nederland voor het werk dat gedaan is om dit weekend weer goed te laten verlopen.

Willie Verhoef-Witte